

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **V. T. N.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019, č. j. OAM-46/LE-LE05-LE05-R2-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021, č. j. 13 Az 19/2019 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 27. 2. 2013 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Důvodem byla zejména skutečnost, že mu ve Vietnamu hrozí uložení trestu smrti, neboť se podílel na jednom z největších „drogových“ případů v zemi, konkrétně na organizovaném obchodování s heroinem ve velkém měřítku. Jeho spolupachatelé přitom již byli odsouzeni, řada z nich, včetně osob v rámci organizované skupiny níže postavených, k trestu smrti. Žalobce rovněž uvedl, že má v České republice manželku a děti a chce zde žít nový život.

[2] Žalovaný dne 23. 3. 2019 rozhodl, že žalobci nelze udělit azyl pro existenci důvodů podle § 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani doplňkovou ochranu pro existenci důvodů dle § 15a tohoto zákona. Dospěl totiž k závěru, že v případě žalobce existuje důvodné podezření, že spáchal vážný nepolitický zločin. Žalobce se sám přihlásil k tomu, že se podílel na jednom z největších drogových případů v zemi původu. Žalovaný vycházel

zejména z výpovědi žalobce a z jím předloženého rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky, jímž byli odsouzeni jeho spolupachatelé, a v němž je popisována i trestná činnost žalobce (podílel se na balení a přepravě drogy, na finančních transferech spojených s obchodem s drogou; jednalo se o velký rozsah trestné činnosti, objem finančních transferů dosahoval přinejmenším mnoha set tisíc USD).

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou městský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Nepřisvědčil tak žalobní námitce, že žalovaný nevěděl, jak byl skutek, jehož se žalobce dopustil, právně kvalifikován. Soud navíc zdůraznil, že není třeba (a není ani reálné) zjistit veškeré podrobnosti účasti žalobce na trestné činnosti. Podstatné je, že ze shromážděných podkladů lze zjistit skutek, u kterého je dáno důvodné podezření, že jej žalobce spáchal (viz zjištění z rozhodnutí Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky). Skutek pak byl rozveden a upřesněn i v podkladech, které si k trestné činnosti žalobce vyžádal soud. Městský soud rovněž potvrdil závěr žalovaného o dostatečně vysoké vážnosti zločinu, jehož se žalobce dopustil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2020 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Soud dle stěžovatele toliko odkazoval na závěry učiněné žalovaným, a aproboval tak jeho nesprávné a nezákonné rozhodnutí, aniž by sám skutečně přezkoumal žalobní body. Tím zatížil svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Jednotlivé žalobní námitky, s nimiž se soud dostatečně nevypořádal, tak zůstávají zcela relevantní a aktuální i v rámci řízení o kasační stížnosti.

[6] Žalovaný uplatnil vylučující klauzuli na zcela neodůvodněném a nezákonném základě, aniž by měl alespoň hrubou představu o skutku, jenž vyhodnotil jako „vážný nepolitický zločin“ ve smyslu § 15 zákona o azylu, resp. „vážný zločin“ ve smyslu § 15a tohoto zákona. Městský soud nesprávně uvedl, že důkazní standard „důvodné podezření“, který je u všech vylučujících klauzulí shodný, je nižší, než důkazní standard v trestních věcech. Žalovaný by měl mít o povaze skutku, který následně hodnotil jako skutečnost zakládající aplikaci vylučovací klauzule, jasno. V napadeném rozhodnutí však naprosto nedostatečně specifikoval samotný skutek a je zřejmé, že si ani nebyl jistý, co konkrétně by stěžovateli měl klást k tíži. Soud navíc ve svém rozsudku pochybení žalovaného výslovně uznal, pokud připustil, že se ve svých úvahách dopustil jistého zjednodušení, neboť je zřejmé, že objem finančních transferů spojených s trestnou činností nelze ztotožňovat s pojmem škody, resp. majetkového prospěchu stěžovatele či organizované skupiny. Přesto se však soud se závěry žalovaného ztotožnil.

[7] Dle stěžovatele tedy žalovaný neměl dostatečné podklady pro to, aby mu mohl přičíst „vážný nepolitický zločin“, resp. „vážný zločin“. Tyto dva pojmy nelze vykládat dle českého právního řádu; jde o autonomní pojmy azylového práva (viz rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28). Žalovaný však nezohlednil individuální okolnosti případu stěžovatele, byť jsou detailně obsaženy zejména v trestních spisech. Městský soud sice uvedl, že žalovaný vycházel zejména z rozhodnutí Nejvyššího lidového soudu

Vietnamské socialistické republiky, který se týkal ostatních členů skupiny, dále však podrobněji stěžovateli k tíži kladený skutek nezkoumal, a spokojil se s předběžnou kvalifikací dle zatykače ze dne 24. 9. 2005.

[8] I když lze v teoretické rovině souhlasit s tvrzením soudu, že není třeba zjistit veškeré podrobnosti účasti stěžovatele na trestné činnosti, nelze tak omluvit nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Skutečnost, že se někdo podílel na trestné činnosti, v níž jiné osoby byly shledány vinnými závažnou trestnou činností, nemůže odůvodnit závěr, že se takto vážnou trestnou činností provinila i ona jiná osoba, pokud není jasná míra jejího zapojení, ani skutečnost, zda došlo k jejímu pravomocnému odsouzení. Takový závěr by byl ostatně v přímém rozporu se zásadou presumpce nevin.

[9] Stěžovatel dále upozornil, že hrozba trestu smrti nemá přímou souvislost s tím, zda se stěžovatel dopustil účasti na obchodování s heroinem v rámci organizované skupiny ve „velkém“, jak uvedl soud. Důvodná existence obav o vlastní život nemůže sama o sobě implikovat závěr o naplnění vylučující klauzule. Opačný závěr by totiž zcela vyloučil osoby, jež se důvodně obávají o svůj život v důsledku trestního řízení, z režimu udělování mezinárodní ochrany.

[10] Soud rovněž postupoval v rozporu se základními zásadami českého právního řádu, tj. zásadou *ne bis in idem*, pokud stěžovateli přičítal k tíži skutečnost, že byl pravomocně odsouzen v ČR k trestu odnětí svobody na 30 měsíců. Pro daný trestný čin již stěžovateli byl uložen trest; odeprání udělení mezinárodní ochrany je fakticky druhým trestem za totožný skutek. Odeprání mezinárodní ochrany má přitom ve svém důsledku daleko horší dopady do života stěžovatele, který se obává výkonu trestu smrti ve své domovské zemi, což bylo i podstatou jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhl její zamítnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Při posuzování kasační stížnosti soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[13] Stěžovatel ve své kasační stížnosti zejména namítal, že žalovaný nedostatečně vymezil a prokázal skutek (vážný nepolitický zločin/vážený zločin), jehož se měl stěžovatel dopustit, a který byl důvodem pro uplatnění vylučující klauzule podle § 25, resp. § 25a

zákona o azylu. Jeho závěry pak nesprávně převzal také městský soud, čímž zatížil svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Pokud by soud zjistil stěžovatelem namítané pochybení, mohla by tato skutečnost ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele. Proto shledal kasační stížnost přijatelnou a zabýval se jí věcně.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřuje zejména v tom, že se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobními body a toliko odkázal na závěry rozhodnutí žalovaného. Z judikatury vyplývá, že bez dalšího nelze považovat za nepřezkoumatelné rozhodnutí soudu jen z toho důvodu, že odkazuje na rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či např. usnesení ze dne 19. 5. 2015, č. j. 5 Azs 220/2015-35). Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů by ovšem mohl být rozsudek soudu, který by odkázal na rozhodnutí žalovaného, a to v případě, že by samo rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné např. pro nedostatek důvodů nebo pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. Tak tomu ovšem v nyní projednávané věci nebylo, jak soud ve vztahu k jednotlivým kasačním námitkám vysvětlí níže. Stěžovatel navíc nemá pravdu v tom, že by se městský soud žalobními námitkami sám dostatečně nezabýval. Soud se naopak se stěžovatelovými argumenty podrobně vypořádal a vyžádal si rovněž další podklady (spis Městského státního zastupitelství v Praze), avšak shodně s žalovaným dospěl k závěru, že mu mezinárodní ochranu nelze udělit. Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti.

[16] Městský soud správně a v souladu s judikaturou (viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136) uzavřel, že v případě stěžovatele byly dány důvody pro aplikaci vylučující klauzule podle § 15, resp. § 15a zákona o azylu, a stěžovateli tedy nebylo možno mezinárodní ochranu udělit. Žalovaný, stejně jako následně městský soud, podrobně popsali, v čem spočívá skutek, o němž existovalo důvodné podezření, že se jej stěžovatel dopustil, a který odůvodňoval použití vylučující klauzule. Podstatné rovněž je, že sám stěžovatel vypověděl, že se účastnil jednoho z největších drogových případů v zemi původu s tím, že mu za toto jednání hrozí trest smrti. V čem spočívalo konkrétní jednání stěžovatele, vyvodil žalovaný a poté i městský soud z jím předloženého rozsudku Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky (podrobně k popisu jednání stěžovatele viz str. 8 a 9 rozhodnutí žalovaného a bod [27] napadeného rozsudku). Městský soud rovněž odkázal na návrh Městského státního zástupce na vzetí stěžovatele do předběžné vazby ze dne 9. 6. 2017, z něhož vyplývá, že bylo žádáno o spoluprátní, zatčení a extradici osoby stěžovatele na základě zatýkácího rozkazu vydaného The Criminal Investigation Division – Nghe An Police Department, Vietnam, číslo 23, ze dne 24. 9. 2005, pro velmi závažnou trestnou činnost spočívající v distribuci omamných látek ve velkém množství.

[17] Z žádosti o vydání stěžovatele ze dne 15. 6. 2017 pak městský soud zjistil, že proti stěžovateli bylo zahájeno trestní stíhání podle § 194 trestního zákoníku Vietnamské socialistické republiky, tj. pro nedovolené transportování drog a obchodování s drogami. V období 2002 až 2004 T. V. H. s dalšími členy skupiny zakoupili a prodali přibližně 1.000 balíčků heroinu, 16.008 tablet syntetických drog a 500 tablet extáze, bylo zahájeno řízení proti 19 osobám, zadrženo a odsouzeno bylo 10 osob, stěžovatel byl podle žádosti důležitým článkem v síti nepovoleného obchodování s drogami a jejich nepovoleného

převozu z Laosu do Vietnamu. Stěžovatel zajišťoval organizování kontaktů, vypracoval plán pro osoby ze sítě dodávající heroin. Jen v roce 2002 zakoupil od T. V. H. 33 balíčků heroinu za cenu 4 100 USD za 1 balíček za účelem dalšího prodeje s cílem nezákonného zisku. Podle citace vietnamského trestního zákoníku za nedovolené přechovávání, transportování a obchodování a nedovolené zmocnění se drog v případě heroinu v množství 100 g a více bude uložen trest odnětí svobody na dobu 20 let, trest doživotí či trest smrti.

[18] Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný a poté městský soud nevyvodili závěr, že se stěžovatel podílel na trestné činnosti toliko z toho, že jiné osoby byly v rozsudku vietnamského soudu shledány vinnými závažnou trestnou činností. Žalovaný, a poté podrobněji městský soud popsali, jakým způsobem se stěžovatel měl do této trestné činnosti zapojit. Nebylo přitom nutné zjišťovat, zda byl stěžovatel pro spáchání této trestné činnosti pravomocně odsouzen. Pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15, resp. § 15a zákona o azylu totiž postačí důkazní standard „důvodné podezření“, který Nejvyšší správní soud popsal ve své judikatuře následovně: *„Důkazní standard „důvodné podezření“, resp. „vážné důvody se domnívat“, který je u všech vylučujících klauzulí shodný, je nižší než důkazní standard v trestních věcech. (...) K naplnění „důvodného podezření“ musí být k dispozici jasné, přesvědčivé a věrohodné důkazy, v judikatuře některých států označované jako „silné“ důkazy a nikoliv pouhé domněnky. Půjde např. o přiznání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, svědectví jiných osob (pokud vyjádření žadatele nebyla věrohodná), není však nutné, aby byl žadatel odsouzen či obviněn z vážného trestného činu. Pouhá žádost o extradici sama o sobě důvodné podezření nezakládá. Důvodné podezření není dáno ani pouhou skutečností, že proti žadateli probíhá v jeho domovské zemi trestní stíhání“* (viz výše odkazovaný rozsudek č. j. 4 Azs 60/2007-136). Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by závěr soudu, dle něhož je důkazní standard „důvodné podezření“ nižší, než důkazní standard v trestních věcech, byl nesprávný.

[19] Městský soud tedy správně, v souladu s uvedenou rozhodovací praxí, uzavřel, že není třeba (a není ani reálné) zjistit veškeré podrobnosti účasti stěžovatele na trestné činnosti. Žalovaný neměl možnost zjistit, zda stěžovatel byl pro tuto trestnou činnost odsouzen, postačí však, že nabyl důvodné podezření, že se popsáního skutku (jenž naplňoval znaky vážného nepolitického zločinu/vážného zločinu) dopustil. Je tak zjevné, že se zde (jako v případě trestního řízení) neuplatní zásada presumpce neviny, které se stěžovatel dovolává.

[20] Kasační soud se ztotožnil se závěrem městského soudu a žalovaného, že skutek, kterého se měl stěžovatel dopustit, naplňuje znaky „vážného nepolitického zločinu“ [viz § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu], resp. „vážného zločinu“ [§ 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona]. Ve spisové dokumentaci je dostatek podkladů k takové kvalifikaci skutku – viz zejména výše zmíněný rozsudek Nejvyššího lidového soudu Vietnamské socialistické republiky, zatykač ze dne 24. 9. 2005 a Žádost o vydání stěžovatele ze dne 15. 6. 2017. Stěžovatel se navíc ke spáchání závažné trestné činnosti doznal svou výpovědí. Tvzení o účasti na organizovaném obchodování s heroinem na území Vietnamu spolu s hrozbou trestu smrti za tuto činnost bylo totiž jádrem jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[21] Městský soud sice v napadeném rozsudku na jednu stranu uvedl, že se žalovaný ve svých úvahách dopustil určitého zjednodušení, pokud objem finančních transferů spojených s trestnou činností ztotožnil s pojmem škody, resp. majetkového prospěchu

stěžovatele či organizované skupiny, na druhou stranu však zdůraznil, že tento údaj lze bezpochyby hodnotit v rámci posouzení závažnosti činnosti žalobce. Kasační soud tak neshledal v odůvodnění napadeného rozsudku rozpory, které naznačil stěžovatel ve své kasační stížnosti, naopak považuje za logický závěr městského soudu, který se s hodnocením žalovaného, i přes určitou korekci jeho úvah, ztotožnil.

[22] Dále stěžovatel pouze obecně namítl, že pojmy „vážený nepolitický zločin“ a „vážený zločin“ [viz § 15 odst. 1 písm. b) a § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu] nelze vykládat dle českého právního řádu, neboť jde o autonomní pojmy azylového práva. Ze správního rozhodnutí i napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že žalovaný i městský soud z této teze rovněž vycházeli a při svém hodnocení věci ji v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu respektovali (viz rozsudky NSS ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, či ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016-29). Městský soud v bodech [36] a [37] svého rozsudku vysvětlil, že žalovaný jednak správně zohlednil, že podle českého práva je skutek, kterého se měl stěžovatel dopustit, zvláště závažným zločinem, jednak vzal správně do úvahy i mezinárodní úpravu drogové trestné činnosti. Přihlédl také k individuálním okolnostem případu stěžovatele, konkrétně k tomu, že zapojení stěžovatele do trestné činnosti obchodování s drogami bylo úmyslné, přímé, aktivní, byl zařazen mezi hierarchicky výše postavené členy organizace, obchodování činil ve velkém rozsahu, opakovaně, ve snaze o svůj materiální prospěch. Kasační soud tak nepřisvědčuje (v podstatě toliko obecněmu) tvrzení stěžovatele, že žalovaný (a poté městský soud) podrobněji nezkoumal skutek, o němž bylo důvodné podezření, že se jej stěžovatel dopustil.

[23] Stěžovatel rovněž poznamenal, že tvrzená hrozba trestu smrti nemá příčinnou souvislost s jeho účastí na obchodování s heroinem. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný i městský soud správně uvedli, že stěžovatel sám v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz protokol ze dne 18. 12. 2018) potvrdil, že se obává trestního stíhání ve Vietnamu, resp. uložení trestu smrti, protože byl členem organizované skupiny zabývající se drogovou trestnou činností (byť odmítl vypovídat, jakým konkrétním způsobem se zapojil do trestné činnosti). V obecné rovině má stěžovatel nicméně pravdu v tom, že samotná existence důvodných obav o vlastní život nemůže bez dalšího odůvodnit závěr o naplnění vylučující klauzule. V posuzované věci však bylo zřejmé, že stěžovatel tuto svou obavu spojuje s účastí na rozsáhlé trestní činnosti, o čemž svědčí i skutečnost, že předložil žalovanému trestní rozsudek vietnamského soudu, v němž je popsáno i jeho zapojení do organizovaného zločinu.

[24] Pokud jde o stěžovatelovu námitku, že městský soud nesprávně přičetl stěžovateli k tíži, že byl pravomocně v ČR odsouzen k trestu odnětí svobody na 30 měsíců za drogovou trestnou činnost, Nejvyšší správní soud připomíná, že primárním důvodem pro aplikaci vylučující klauzule bylo stěžovatelovo zapojení do obchodování s heroinem (a dále též methamfetaminem a extází) v rámci organizované skupiny ve Vietnamu. Na skutečnost, že stěžovatel pokračoval v drogové trestné činnosti i na území ČR, a byl zde proto odsouzen, městský soud odkázal spíše pro dokreslení situace (viz bod [39] napadeného rozsudku). O porušení zásady *ne bis in idem* by se však nejednalo ani v případě, že by důvodem pro aplikaci vylučující klauzule dle § 15/§ 15a zákona o azylu bylo spáchání závažného zločinu, za který byl žadatel o mezinárodní ochranu v ČR pravomocně odsouzen (tak tomu bylo např. v případě, jímž se NSS zabýval v usnesení ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 29/2014-16). Neudělení mezinárodní ochrany ostatně nelze

chápat jako „trest“ za spáchání vážného zločinu, nýbrž spíše jako následek spáchání tohoto zločinu, kterým je neposkytnutí ochrany dle zákona o azylu.

[25] V souvislosti se stěžovatelskými obavami výkonu trestu smrti ve státě původu soud uvádí, že případné vydání do země, kde by stěžovateli reálně hrozilo uložení trestu smrti, je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Proto v dalším případném řízení, jehož výsledkem by mohla být povinnost stěžovatele vycestovat z území České republiky, musí být důkladně posouzeny následky jeho návratu do země původu (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, č. 2174/2011 Sb. NSS, bod [22]).

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu